

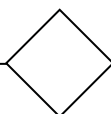

رویکرد مخاطب‌مدار مولوی و نقش آن در تکوین قصه‌های هزل‌گونهٔ مثنوی

دکتر فیروز فاضلی
استادیار دانشگاه گیلان

اختیار بخشی

دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه گیلان

◀ چکیده:

این مقاله بر آن است که بر اساس دیدگاه نقد بلاغی و کاربردی و نیز رویکرد ساخت‌گرای تکوینی لوسین گلدمن به تشریح جنبه مخاطب‌مدار روش و رویکرد تعلیمی مولوی در مثنوی بپردازد. جنبه‌ای که در تکوین گزاره‌های عوام‌پسند و هزل‌گونهٔ موجود در این کتاب مؤثر بوده است.

در این مقاله، به تشریح ساختار کلی مثنوی و رویکرد و روش مخاطب‌مدار مولوی پرداخته‌ایم و در آن، الگوی خطابی و تعلیمی مولوی، ساختار تمثیلی و قصه‌بنیاد مثنوی را بررسی کرده و عوامل مخاطب‌مدار بودن شیوهٔ مولوی در مثنوی و نقش شیوهٔ مخاطب‌مدار و گونهٔ زبانی عوام‌پسند او را در تکوین قصه‌های هزل‌گونهٔ مثنوی نشان داده‌ایم. نتیجهٔ کار نشان می‌دهد که عامل اصلی وجود قصه‌ها و گزاره‌های هزل‌گونه و عوام‌پسند در مثنوی رویکرد مخاطب‌مدار مولوی است و در نظر داشتن این رویکرد، در تفسیر و دریافت گزاره‌های مثنوی و گفتمان حاکم بر آن می‌تواند مؤثر و مفید باشد.

◀ کلیدواژه‌ها:

مولوی بلخی، مثنوی معنوی، مثنوی و مخاطب‌مداری، هزل در مثنوی، قصه‌های مثنوی.

۱. مقدمه

ادبیات، نهادی اجتماعی است و از زبان که آفریده اجتماع است، به عنوان وسیله بیان استفاده می‌کند. (نظریه ادبی، ص ۹۹) نهاد ادبیات اغلب دارای ویژگی‌هایی است که جامعه‌شناسی امروز از یک نهاد اجتماعی انتظار دارد. هدف آن ارضای نیازهای اجتماعی معینی است؛ متضمن ارزش‌های نهایی است که اعضای نهاد (شاعر یا نویسنده و مخاطبانشان) در آن مشارکت دارند؛ به تنهایی بر مبنای شبکه‌ای از هنجارها، ارزش‌ها و الگوهای مورد انتظار، به حدّ اعلا ساخت و سامان یافته است. بخش عظیمی از اعضای جامعه، آرمان‌های این نهاد را چه آن‌هایی که در آن مشارکت دارند یا ندارند، می‌پذیرند. (ر.ک: مبانی جامعه‌شناسی، ص ۱۵۳)

هر پدیده ادبی، مستلزم سه واقعیت مهم است: آفریننده (شاعر یا نویسنده)، اثر ادبی، و مخاطبان. (جامعه‌شناسی ادبیات، ص ۹) گستردگی و شمول نهاد ادبیات به ما امکان می‌دهد که بتوانیم برای درک همبستگی‌های میان اثر ادبی، خالق و محیط اجتماعی، آن را از زوایا و دیدگاه‌های مختلف، به ویژه دیدگاه‌هایی که از زاویه رابطه اجتماعی شاعر با مخاطبان به اثر ادبی می‌نگرند، بررسی و تحلیل کنیم.

نظام مفهومی در هر اثر ادبی، دو کارکرد عمده دارد: از سویی وحدت اثر ادبی را می‌رساند و از سوی دیگر، جهان‌نگری و آگاهی یک گروه اجتماعی را که در پدید آمدن آن اثر ادبی نقش فعال داشته‌اند، بیان می‌کند. (درآمدی بر جامعه‌شناسی ادبیات، ص ۲۵) بر اساس همین رویکرد، جنبه‌هایی را که در ارتباط مولانا با مخاطبانش برجسته می‌شوند، می‌توان به عنوان مصداقی برای «جامعه‌شناسی تکوینی» در نظر گرفت. چراکه مخاطبان نیز به عنوان یکی از سه ضلع مثلث هر اثر ادبی، در آفرینش و تکوین اثر، بدان‌گونه که ساخته و پرداخته شده و به دست ما رسیده است، نقش دارند.

در جامعه‌شناسی ساختگرایی تکوینی (genetic structuralism) دریافت (تفسیر) اثر، مسئله‌ای است مربوط به «انسجام درونی خود اثر ادبی»، اما «تشریح» یک اثر،

پژوهش دربارهٔ آفرینندهٔ فردی و جمعی است که ساختار ذهن حاکم بر اثر، برای او خصلتی کارکردی و در نتیجه بامعنا دارد. (جامعه، فرهنگ و ادبیات، ص ۳۴۸) مبتکر رویکرد ساخت‌گرایی تکوینی لوسین گلدمن، منتقد رومانیایی و ساخت‌گرایی مارکسیست (۱۹۷۰-۱۹۱۳ م) است. مارکسیست‌ها عقیده دارند که افراد، «حاملان» موقعیت‌ها در نظام اجتماعی‌اند، و نه «عاملان» آزاد. (راهنمای نظریهٔ ادبی معاصر، ص ۱۱۴) هدف ساخت‌گرایی تکوینی گلدمن، ایجاد وحدت میان صورت و محتواست. او می‌کوشد رابطهٔ ساخت درونی اثر را با ساخت فکری (جهان‌بینی) طبقهٔ اجتماعی نویسنده (و شاعر) بیابد. در واقع کشف و توضیح ارتباط ساخت درونی اثر با طبقهٔ اجتماعی نویسنده، اساس شیوهٔ اوست. ساخت‌گرایی تکوینی، به کارگیری روش دیالکتیکی در مطالعهٔ جوامع (و آثار ادبی) است؛ یعنی پدیده‌ها (و آثار ادبی) را با تاریخ بفهمیم. او بر خلاف اگزیستانسیالیست‌ها در مقابل این سؤال که حرکت تاریخی را چه کسی می‌سازد، «فرد» را رد می‌کند و آن‌ها را مبتنی بر «ساخت‌های ذهنی فرافردی» که به گروه‌ها (طبقات اجتماعی) خاصی تعلق دارند، به شمار می‌آورد. او معتقد نیست که نبوغ نویسنده، اثر را به وجود می‌آورد بلکه به نظر او، ساخت ذهنی طبقاتی اثر را می‌آفریند؛ یعنی طبقهٔ اجتماعی، صاحب یک نوع جهان‌بینی است که همان جهان‌بینی اثر را به وجود می‌آورد. گروه‌های اجتماعی در انطباق تصویر ذهنی خویش از جهان، با واقعیت تغییر‌یابنده‌ای که در مقابل آن‌ها قرار دارد، به طور مداوم این جهان‌بینی را ساخته و پرداخته می‌کنند. این قبیل تصاویر ذهنی معمولاً در خودآگاه عاملان اجتماعی آن، به گونه‌ای اجمالی تحقق می‌یابند و درک می‌شوند، اما نویسندگان بزرگ می‌توانند این جهان‌بینی‌ها را در قالبی روشن و منسجم متبلور سازند. (ر.ک: نقد ادبی، ص ۲۵۵ و ۲۵۹ و راهنمای نظریهٔ ادبی معاصر، ص ۱۱۴)

بر اساس آموزه‌های جامعه‌شناسی تکوینی گلدمن، می‌توان مثنوی مولوی را که به حق «بزرگ‌ترین اثر عرفانی و انسانی در زبان فارسی» (ر.ک: جامعه‌شناسی

ادبیات فارسی، ص ۱۱۲) نام گرفته، «تشریح» کرد. بر اساس این رویکرد، مثنوی نمی‌تواند صرفاً آفریدهٔ نبوغ فردی عارفی واعظ و شاعر مثل مولانا باشد بلکه ساخت‌های ذهنی فرافردی طبقات اجتماعی خاص «صوفیان» و «واعظان عارف» که به طور تحسین‌انگیزی در روش تعلیمی خاص مخاطب‌مدار مولوی در هم ادغام شده‌اند و در متن مقاله به آن پرداخته‌ایم، در فرایند زایش و آفرینش مثنوی تأثیرگذار بوده‌اند.

موضوع مهم دیگر اینکه، گروه‌های اجتماعی صوفیان و خطیبان صوفی مسلک مدرسه‌ای در انطباق تصویر ذهنی خودشان از جهان (جهان‌بینی‌شان) با توجه به واقعیت‌های تغییر‌یابنده (متغیرها)یی که در زمان آن‌ها و در مقابل آن‌ها قرار داشته است (مثل مخاطبان خانقاه‌ها و مدارس و نیز گسترش مخاطبان به سطح عموم مردم، افراد کوچک و بازار و حتی عوام الناس) به طور مداوم جهان‌بینی صوفیانه و عرفانی خودشان را ساخته و پرداخته و با اوضاع و شرایط اجتماعی منطبق می‌کرده‌اند؛ یعنی جهان‌بینی موجود در مثنوی، منجمد و ایستا و اصطلاحی نیست بلکه در جریان زایش با توجه به واقعیت‌های اجتماعی، دستخوش دگرگونی می‌شده است. درک این فرایند از مقایسهٔ محتوای اجتماعی دفاتر شش‌گانهٔ مثنوی میسر است. اوج تبلور این جهان‌بینی طبقه‌ای و گروهی (جهان‌بینی خیل صوفیان و واعظ صوفی مسلک از نخستین سال‌های شکل‌گیری تصوف تا زمان مولانا) در مثنوی معنوی بوده است. هرچند مولانا از دید روش‌شناختی، دنباله‌رو عارفان بزرگی چون ابوسعید ابوالخیر، سنایی و عطار بوده، این جهان‌بینی طبقه‌ای و گروهی را با روشی بهتر و در قالبی روشن‌تر و همه‌فهم‌تر ارائه داده است.

بر اساس الگوی دیالکتیکی ساخت‌گرایی تکوینی، نظام‌اندیشگی درخشان تصوف و عرفان اسلامی که در مثنوی تبلور است- و البته بهتر است آن را به صورت «درزمانی» و با توجه به معیارهای خاص تاریخی و حرکت تاریخی منتج به زایش این اثر ویژه مطالعه کرد- زادهٔ یک شخص (مولوی) نمی‌تواند باشد بلکه

مثنوی را می‌توان چکیده جهان‌بینی طبقه صوفی و عارف (اعم از واعظان صوفی‌مسلك مدرسه‌ای و غیر مدرسه‌ای) در طول عمر هفتصد ساله تصوف تا قرن هفتم هجری دانست. از آنجا که «مخاطبان» به عنوان واقعیت‌های تاریخی متغیر در شکل‌گیری مثنوی چنان‌که هست نقش داشته‌اند، به نظر می‌رسد «مخاطبان عام مثنوی، مردم کوچه و بازار، عوام الناس و حتی طبقه اخیان و فتيان (طبقات قلندر جوانمرد و بی‌قید به روابط و مناسبات رسمی اجتماعی، اما مستعد برای جذب آموزه‌های صوفیانه و ارشاد عارفانه) بر نحوه ارائه محتوای اجتماعی مثنوی نقش داشته‌اند و این دقیقاً موضوع مورد بحث این مقاله است. در این مقاله کوشیده‌ایم که تأثیر «رویکرد مخاطب‌مدار» مولوی را در فرآیند زایش مثنوی و به‌ویژه در بروز گزاره‌ها و قصه‌های «هزل‌گونه» نشان دهیم.

در این مقاله، به جای واژه «هزل» از واژه دقیق‌تر «هزل‌گونه» استفاده کرده‌ایم. به دلیل اینکه بر خلاف نظر دکتر علی اصغر حلبی که «وجود تمثیلات رکیک» را در مثنوی با «قلندریات» سنایی سنجیده و آن را جزء «هنر مولوی» قلمداد کرده است (ر.ک: مقدمه‌ای بر طنز و شوخ طبعی در ایران، ص ۲۹)، برآنیم که هزل‌گونه‌های مولوی در مثنوی اساساً هزل نیستند. چون هزل (مانند هزلیات سوزنی سمرقندی) ماهیتی هنری دارد که در آن شاعر یا نویسنده، عمداً و برای تمسخر کسی یا خندانیدن مردم یا توجه دادن مخاطب به ضعف‌های اخلاقی کسی و یا حتی توهین به او، راه هزالی در پیش می‌گیرد در حالی که مولانا هزال نیست و طبق آنچه ما در این مقاله آورده‌ایم، عامل مخاطب‌مدار بودن مولوی، سبب بروز چنین گزاره‌هایی در مثنوی می‌شود و او می‌خواهد با این روش «عوام‌پسند»، محتوای اجتماعی و عرفانی عمیق و دقیق خود را راحت‌تر و مؤثرتر به اقشار عوام جامعه منتقل کند.

بررسی آثار مولوی به‌ویژه مثنوی که در مقایسه با دیوان شمس و آثار دیگر او ویژگی اجتماعی بارزتری دارد، با نگاه غیر مستقیم و با رویکرد تکوینی (genetic approach) و شیوه منبع پژوهشی (source study) (ر.ک: مبانی نقد ادبی،

ص ۲۷۳-۲۷۶)، و نیز رویکرد ساخت‌گرایی تکوینی گلدمن، یعنی نگاه فراتر از متن (text) به قرینه‌ها و زمینه‌های آفرینش (context) آن بیش از همه چیز علت تکوینی وجود گزاره‌های اجتماعی را که در جامعه‌شناسی امروز به آن «محتوا و ارزش اجتماعی اثر» می‌گویند، آشکار می‌کند. آگاهی گروه اجتماعی و ساختار جهان اثر ادبی در اغلب موارد «رابطه‌ای معنادار» دارد و در بهترین حالت، یک «همخوانی نسبتاً دقیق» را تشکیل می‌دهد. (جامعه، فرهنگ و ادبیات، ص ۳۴۳) علت این امر وجود «روابط متقابل بین ادبیات و اجتماع» است. ادبیات تنها معلول علت‌های اجتماعی نیست بلکه علت معلول‌های اجتماعی نیز می‌باشد. (دیدگاه‌های نقد ادبی، ص ۲۸)

با توجه به آنچه گفته شد، برای بررسی علت وجود کلمات و قصه‌های هزل‌گونه در مثنوی از دیدگاه تکوینی، ابتدا به تشریح جنبه‌های مختلف صبغه اجتماعی روش مولانا و توصیف ارزش اجتماعی تعلیم او و رویکرد مخاطب‌مدارش می‌پردازیم.

۲. ساختار کلی مثنوی و رویکرد و روش ویژه مولوی

۲-۱. الگوی خطابی و تعلیمی مثنوی

شعر مولوی (به ویژه مثنوی‌اش) در عصر او با مخاطبان، ارتباطی «شنیداری» داشت؛ یعنی توسط خود او یا راویان برای مخاطبان خوانده می‌شد، اما با مخاطبان امروز رابطه نوشتاری پیدا کرده است. (در سایه آفتاب، ص ۲۱) مثنوی از لحاظ نوع ادبی (genre) در حیطه آثار عرفانی «تعلیمی-اجتماعی» می‌گنجد. الگوی خطابی (dialogical) مثنوی نکته‌ای درخور توجه است. از همان آغاز مثنوی، ما با این حالت خطابی روبه‌رو هستیم. فعل «باشنو» نشان می‌دهد که مثنوی اساساً برای مخاطب سروده می‌شود. مولوی مخاطب را مورد خطاب قرار می‌دهد و مثنوی بر اساس ارتباط متقابل بین گوینده و شنونده شکل می‌گیرد. البته این مخاطب فقط «حسام‌الدین چلبی» یا فرد خاصی نیست بلکه به طور عام است. هرچند در مثنوی

با خطاب‌های مستقیم به مخاطب دوّم شخص همانند «ای پسر»، «ای فلان»، «ای صنم»، «ای فتی»، «ای بوالحسن» و یا فعل‌های امر از قبیل «رو» و «باش» و «بدان» مواجه می‌شویم که یا خطاب به مخاطب معلوم مثل «ای حسام‌الدین» است و یا خطاب به مخاطب مبهم است (ر.ک: سرّ نی، ص ۱۴۳ و ۱۴۴)، باید در نظر داشت که کلّ مثنوی حالت خطابی دارد و مولانا آن را برای «مخاطبان» سروده است، حتی اگر خطاب غیرمستقیم و مخاطب ظاهراً نامعلوم باشد:

چون بسی ابلیس آدم روی هست پس به هر دستی نشاید داد دست
(مثنوی، ۱/ ۳۱۷)

هین ز بدنامان نباید ننگ داشت هوش بر اسرارشان باید گماشت
(همان، ۶/ ۲۹۲۷)

مولانا با اولین خطابش، یعنی «بشنو»، در پی «ارتباط» است. عنصر ارتباط و نفس ارتباط، ماهیتی اجتماعی دارد و در بنیان خود، متمرکز در مخاطب و شنونده است. اساساً سبک بیان مولوی نیز که ترکیبی از خطابه و شیوه بلاغت واعظانه است (دانشنامه ادب فارسی، ۳/ ۸۶۲)، به کلّ مثنوی صبغه‌ای اجتماعی می‌دهد. عنصر بنیادین این نوع «ارتباط اجتماعی» بین گوینده و شنوندگان، بلاغت منبری (rhetoric) است. در این نوع ارتباط، نه تنها عنصر گفتار (speech) و شنیدار، بلکه تمامی عوامل و عناصری که مربوط به حالات عاطفی و روان‌شناختی گوینده و شنونده یا شنوندگان در برقراری ارتباط اجتماعی می‌شود، از قبیل حالات تأیید، انکار، جهل و عدم فهم، حواس‌پرتی، شک، به وجود آمدن سؤال مقدر و حتی دلزدگی و خستگی مخاطبان، از بحث‌های سنگین کلامی و فلسفی، که گوینده با فراست و تیزهوشی از چهره مخاطبان و «رنگ رخسار» آن‌ها می‌خواند، در روند زایش اثر مؤثر می‌افتد. به بیان دیگر، بلاغت مولوی از نوع «بلاغت گفتار بنیاد» (speech rhetoric) است و با بلاغت آثار عرفانی دیگر همچون حدیقه الحقیقه سنایی و منطق الطیر عطار تمایز دارد. مثنوی زاده یک ارتباط اجتماعی زنده و رودررو است. از دیدگاه جامعه‌شناسی، عناصر این نوع ارتباط را

در کارکرد متقابل فرد و گروه می‌توان بررسی کرد. بر اساس این کارکرد، عوامل مؤثر در رفتار گروه عبارت‌اند از:

۱. کنش: آنچه فرد انجام می‌دهد. (گفتار نیز نوعی کنش اجتماعی است).

۲. کنش متقابل: کنشی که موجب برانگیختن فرد مقابل می‌شود.

۳. عواطف و احساسات: یعنی مجموعه حالات درونی و روانی افراد گروه که در «کنش متقابل» با یکدیگر قرار دارند. از یک نظر عواطف به حالات ظاهری مثل صدا، رنگ چهره، ایماها و نیز بر احساسات درونی افراد اطلاق می‌شود و هرکدام از این حالات دارای معانی خاصی هستند که دیگران می‌توانند آن را تشخیص دهند. (نظریه‌های جامعه‌شناسی، ص ۴۱۰)

یکی از مهم‌ترین عواملی که سبب می‌شود مثنوی به قلّه آثار عرفانی ادب فارسی صعود کند، همین ارتباط اجتماعی زنده و پویای مولوی با مخاطبان است. اگر به قول دکتر زرین‌کوب، مثنوی «عالی‌ترین اثر عرفانی عالم» است (پله‌پله تا ملاقات خدا، ص ۲۵۷)، یکی از اساسی‌ترین عوامل علو مثنوی، همین صبغه اجتماعی آن و ارتباط تنگاتنگ و رودرروی مولانا با مردم است.

شیوه بلاغت منبری مولانا میان ادراک پایین عامه و ادراک خواص اهل سلوک، نوعی «ارتباط» ایجاد می‌کند. (دانشنامه ادب فارسی، ۳/ ۸۶۲) در نظر داشتن ادراک خواص و عوام در یک زمان و دیالکتیک این دو نوع ادراک در مثنوی، به آن وجه‌های متعادل و درعین حال متعالی (transcendental) می‌دهد. بیشتر کوشش مولانا در این است که معانی را به فهم عامه مردم نزدیک کند و با آن مطابقت دهد و به اندازه فهم مخاطبان سخن بگوید. عنصر «دغدغه فهم مخاطبان»^۱ ویژگی مهمی است که در بررسی روان‌شناختی و جامعه‌شناختی مثنوی باید آن را همواره در نظر داشت. (ر.ک: نقد صوفی، ص ۹۸) برای همین، مولوی گاه از محدودیت درک مخاطبان خود شکوه می‌کند:

اینچه می‌گویم به قدر فهم توست مُردم اندر حسرت فهم درست
(مثنوی، ۳/ ۲۰۹۹)

همین ویژگی باعث می‌شود که مولوی در مثنوی، در مواقعی که شوریدگی و شیفتگی او را به اوج عوالم کشفی، شهودی و آرمانی و به ایراد باریک‌ترین، عمیق‌ترین و دشوارترین نکته‌های عرفانی و معنوی می‌کشاند، با ملاحظه فهم مخاطبان، این شوریدگی‌ها را مهار کند. این امر سبب می‌شود که مثنوی، از جهت تعادل لفظ و معنا، به درجه‌ای از اعتدال دست یابد که دایره مخاطبان آن به سطح جهانی گسترش یابد و این دیدگاه جامعه‌شناسی ادبیات بسیار قابل توجه است.

درک این نوع ارتباط متقابل بین گوینده و شنوندگان با «علم معانی»، در کهن‌ترین و اصیل‌ترین مفهوم آن امکان‌پذیر است. روش خطاب‌محور و مخاطب‌مدار مولوی سبب می‌شود که مثنوی دایره ادبیت (poetics) را درنوردد و به عرصه بلاغت در مفهوم عام خودش گام نهد. این نوع کارکرد زبان، از قدیم الایام، همان‌گونه که ارسطو در کتاب معروف خود، رتوریک (Rhetoric) تبیین کرده، بیشتر مربوط به آئین سخنرانی است. (معانی، ص ۱۷) از این لحاظ مثنوی را باید در گونه ادبی خطابی، گفتاری و بلاغی جای داد. لازمه این گونه ادبی، بلاغت گفتار بنیاد، یعنی بلاغت «به مقتضای حال مخاطب» است. شاعر به جای اینکه از قوه مایه‌ها و ظرفیت‌های زبان نوشتاری، صور خیال، تناسب‌ها و تقارن‌های لفظی و معنوی، یعنی مباحثی که در هنر ادبیات و علوم ادبی مانند بدیع و بیان مطرح‌اند، برای افزایش تأثیر بر مخاطبان و زیبایی‌آفرینی استفاده کند، کلام خود را با درک عمیقی که از مخاطبان دارد، به مقتضای حال مخاطبان و به تناسب حالات عاطفی و روانی آن‌ها - که با «فراست» آن را با ارتباط چشم‌به‌چشم و چهره‌به‌چهره می‌خواند - تغییر دهد و به قول ارسطو «حقایق و واقعیات را به نحو مؤثری عرضه کند». (همان، ۱۸) سازوکار سرایش مثنوی این‌گونه نیست که به قصد زیبایی - آفرینی، برای به تخیل انداختن مخاطب یا تأثیر عاطفی بر او باشد. هدف سرایش معطوف به خود شعر یا خود گوینده نیست، بلکه هدف مولانا «معطوف به مخاطب» است و می‌خواهد بر او، به قصد تغییر بنیادین نگرش و به خود آوردنش، تأثیر بگذارد و او را به سلوک در راه خدا برانگیزد.

ارتباط روحانی و روانی مولوی با مخاطبانش بسیار عمیق است. او قادر شده است که مثنوی را توأمان، متناسب با فهم خواصی مثل حسام‌الدین چلبی با آن تیزهوشی، دقت و جایگاه علمی و پیشه‌وری ساده و عامی که در مجالس و عطا می‌نشسته است، هماهنگ سازد. مثنوی از این لحاظ، ویژگی متناقض‌وار و منحصر به فردی دارد: هم اثری عرفانی و در خور فهم خواص است و هم - حداقل در ساختار تمثیلی‌اش که پر از قصه‌های عامیانه است - اثری مردمی و متعلق به عامه است. با وجود این، نمی‌توان آن را اثری پیش پا افتاده و عوامانه خواند. ساختار «آسان‌نمای دشوار» مثنوی از این نظر به قرآن مانده است. مولوی در جواب طعنه‌زننده‌ای، موضوع قرآن را پیش می‌کشد و طعنه‌زننده را به طور غیر مستقیم به تحدی و نظیره‌گویی فرا می‌خواند:

چون کتاب الله بیامد هم بر آن	این چنین طعنه زدند آن کافران
که اساطیرست و افسانه نژند	نیست تعمیقی و تحقیقی بلند
کودکان خرد فهمش می‌کنند	نیست جز امر پسند و ناپسند

(مثنوی، ۳/ ۴۲۳۸-۴۲۴۰)

گفت اگر آسان نماید این به تو
این چنین آسان یکی سوره بگو

(همان، ۳/ ۴۲۴۳)

بنیان مثنوی بر پایه رابطه اجتماعی بین مولوی و مخاطبانش استوار است. این رابطه چون به قصد تعلیم است، برخلاف غزلیات او که جوشش محض احساسات مهارناشدنی عارفانه است، با سازوکار «مهار» همراه می‌شود. شاعر در مثنوی ناچار می‌شود به دنیای برهان و استدلال برگردد و به زبان «اهل قال» که آن را با ظهور شمس، برای اهل مدرسه رها کرده بود، سخن بگوید. (جستجو در تصوف ایران، ص ۳۰۶) سازوکار مهار جوشش و زایش شعر سبب می‌شود که در مثنوی برای نمونه تعداد ابیاتی که با عبارت «این سخن پایان ندارد...» شروع می‌شوند، به بیش از چهل بیت برسند. (ر.ک: کشف الایات مثنوی، ص ۱۰۶۶)

به بیان دیگر، در بسیاری از غزل‌های مولوی تأکید بر «من» گوینده، یعنی فرستنده پیام است و به همین سبب نقش عاطفی زبان برجسته می‌شود در حالی

که زمینه کلی و عمومی مثنوی به گونه‌ای است که غالباً آگاهی و هوشیاری حاکم است و جهت‌گیری پیام در آن به سوی «مخاطب» است و به همین سبب نقش تعلیمی زبان در آن برجسته می‌شود و وظیفه زبان بر پایه معنی‌دار بودن آن استوار می‌گردد. (در سایه آفتاب، ص ۱۵۶)

مولانا با خودآگاهی و به اقتضای مخاطبانی که دنباله قصه و نتیجه آن را می‌خواهند، از غرق شدن در شور و شوق حاصل از کشف و وجد در عوالم معنوی و عرفانی و گرایش زبان به پارادوکس‌های حاصل از تجارب قدسی و شهودی خودداری می‌کند و می‌کوشد که موضوع را در چهارچوب و حیطه‌ای عقلانی و منطقی و همه‌فهم، و تا حد امکان ساده مطرح کند.

از آنجا که مثنوی اثری «مخاطب‌مدار» است و بلاغت آن نیز گفتاربنیاد و خطابه‌ای، «مخاطب‌شناسی» از دیدگاه جامعه‌شناسی ادبی نکته‌ای است که نباید آن را بررسی مثنوی فراموش کرد. در تحقیقات مربوط به «مولوی‌شناسی» این‌گونه دیدگاه‌های مخاطب محور می‌تواند مفید باشد. فایده این نگاه آنجا بیشتر رو می‌نماید که بدانیم در ساختار خطابی و شفاهی، شنونده برای ارتباط با گوینده و برای درک مفاهیم موجود و محتوای اجتماعی سخن او، نیاز به سواد خواندن و نوشتن ندارد، یعنی مخاطبان با کتاب، نوشته و مکتوب و نشانه‌های نوشتاری قراردادی و مصنوعی، که یادگیری آن‌ها به درس و مدرسه و معلم نیاز دارد، سروکار ندارند، بلکه با زبان و گفتار سروکار دارند. همین ویژگی، مخاطبان مولوی را می‌افزاید و در جهانی شدن مثنوی مؤثر می‌افتد. مولوی خود را موظف می‌کند که در عین حال که در اوج دانایی و حکمت است و کلامش می‌تواند عمق و پیچیدگی بگیرد، آن را به صورت ساده و همه‌فهم ارائه دهد. این عامل سبب می‌شود که علاوه بر گسترده شدن مخاطبان، سخن گوینده در عین عمق به سادگی بگراید و تعلیم و تربیت به راحتی صورت گیرد. مولوی، خود به اهمیت مخاطب و مستمع و ارتباط دیالکتیکی بین گوینده و شنونده واقف است:

مستمع چون تشنه و جوینده شد و اعظ ار مرده بود گوینده شد
(مثنوی، ۱ / ۲۳۸۹)

مولوی در مقام یک معلم بی نظیر، مخاطب شناس خوبی هم بوده است و تفاوت گونه‌های زبانی را در آموزش مردم می‌دانسته است. او از نظرگاه استعلایی خود، مردم عامی را همچون کودکانی می‌بیند که پیر باید برای آموزش آن‌ها از زبان خود (گونه زبانی مدرسه‌ای، علمی، عرفانی، فلسفی و فرهیخته) بیرون برود و همچون پدری که با طفلش سخن می‌گوید (ساده) با آن‌ها سخن بگوید:

بهر طفل نو پدر تی تی کند
گرچه عقلش هندسه گیتی کند
کم نگردد فضل استاد از علو
گر الف چیزی ندارد گوید او
از پی تعلیم آن بسته دهن
از زبان خود برون باید شدن
(مثنوی، ۲ / ۳۳۲۳ - ۳۳۲۵)

پس همه خلقان چو طفلان ویند
لازم است این پیر را در وقت پند...
(همان، ۲ / ۳۳۲۷)

چون که با کودک سروکارم فتاد
هم زبان کودکی باید گشاد
(همان، ۴ / ۲۵۷۷)

هدف مولانا در مثنوی، تعلیم مخاطبان است. بر مبنای این هدف، او حتی هزل‌های خود را بر اساس بیتی از حدیقه الحقیقه سنایی، هزل نه بلکه «تعلیم» می‌داند:
بیت من بیت نیست اقلیم است
هزل من هزل نیست تعلیم است
(مثنوی، ص ۷۷۲)

هدف مولانا زیبایی‌آفرینی، آفرینش ادبی، تخییل مخاطب یا تحریک عاطفی او نیست. او به آرایش کلام نمی‌اندیشد. حتی اندیشیدن به قافیه که جزء ابتدایی‌ترین ضرورت‌های شعرسرای است، او را آزار می‌دهد:

قافیه‌اندیشم و دلدار من
گویدم مندیش جز دیدار من
(مثنوی، ۱ / ۱۷۳۶)

۲-۲. ساختار تمثیلی و قصه‌بنیاد مثنوی

مثنوی مولوی، مبتنی بر عرفان تعلیمی-اجتماعی است. ساختار تمثیلی (allegoric) مثنوی، ماهیت اجتماعی قصه و ساختار روایی و سازوکار ویژه

آن، شروع، گره‌افکنی، تعلیق، اوج و فرود آن، و اینکه شنونده را با حربه انتظار (suspense) درگیر سؤال «بعد چه خواهد شد؟» (ر.ک: عناصر داستان، ص ۲۰) نگه می‌دارد، رابطه اجتماعی بین گوینده (مولوی) و شنندگان (مريدان و مردم) را تقویت می‌کرده است.

قصه، بر پایه رابطه متقابل بین گوینده و شنندگان، ماهیت و سازوکار اجتماعی دارد. مخاطب با شخصیت‌های قصه هم‌ذات‌پنداری می‌کند؛ در آن روابط انسانی و اجتماعی مورد نظر است و پیام و اندیشه به طور غیر مستقیم و زنده منتقل می‌شود. الگوی تعلیمی مولانا که مفاهیم انتزاعی را با قصه‌ها انتفاعی و ملموس می‌کند، مخاطب را به واکنش، هم‌حسی و همدردی و درک متقابل وامی‌دارد. مولانا با دیدی روان‌شناسانه و حسّاس، از چهره مخاطبان و مستمعان، معطوف شدن ذهن آن‌ها را به ظاهر قصه و شخصیت‌های آن و دغدغه آن‌ها را نسبت به سرنوشت اشخاص قصه می‌خواند، و به آن‌ها تذکر می‌دهد که در پی مغز و معنای رمزی قصه باشند:

مستمع را رفت دل جای دگر	این زمان بشنو چه مانع شد مگر
اندر آن سودا فرو شد تا عُقُت	خاطرش شد سوی صوفی قُت
سوی آن افسانه بهر وصف حال	لازم آمد باز رفتن زین مقال

(مثنوی، ۱۹۶/۲-۱۹۸)

لیک هین از که جدا کن دانه را	بشنو اکنون صورت افسانه را
------------------------------	---------------------------

(همان، ب ۲۰۲)

قصه، اجتماعی‌ترین نوع تعلیم مفاهیم است. همین عامل سبب می‌شود که در سال‌های سرودن مثنوی، دامنه مريدان و مخاطبان مولوی از قشر مريدان، صوفیان و شاگردان مدرسه (خواص) بگذرد و مردم عامی، پیشه‌وران و بازاریان را نیز شامل شود. (دانشنامه ادب فارسی، ۱۰۰۲/۳) البته نکاتی را که مولوی در خلال قصه‌ها و در سر و معنای آن‌ها و در برداشت‌هایش ارائه می‌دهد، نکاتی فلسفی، کلامی و عرفانی و دشوار و در خور فهم «خواص» است. خود مولوی به این امر آگاه است:

یا تو پنداری که حرف مثنوی
یا کلام و حکمت و سرّ نهران
اندر آید، لیک چون افسانه‌ها
چون بخوانی رایگانش بشنوی؟
اندر آید زغبه در گوش و دهان؟
پوست بنماید نه مغز و دانه‌ها
(مثنوی، ۴/ ۳۴۵۹-۳۴۶۱)

مولانا با «پوست افسانه‌ها» توانسته است دایره مخاطبان خود را از سطح محدود خواص (مدرسه و خانقاه) به سطح گسترده عوام بکشاند و عرفان خود را مردمی و جاودانه سازد. هرچند ظرافت‌های معنایی و نکته‌های دقیق و عمیق عرفانی، فلسفی و کلامی که مولانا ارائه می‌دهد، در حیطه فهم عوام نیست، مولانا توانسته است به کمک قصّه، این نکات پیچیده و سنگین را به ذهن و فهم عوام نزدیک کند؛ به طوری که هرکس در حد فهم خود از آن بهره ببرد. همین ویژگی بزرگ‌ترین موفقیت مولوی از دیدگاه ارتباط اجتماعی و مهم‌ترین عامل مطرح شدن مثنوی به عنوان اجتماعی‌ترین اثر عرفانی ادبیات فارسی است. از این دیدگاه ساختار «تمثیل محور» مثنوی سخت به قرآن شبیه است و تلقی‌ای که مولانا از مفهوم تمثیل دارد، بدان گونه که در قرآن کریم مذکور است (ابراهیم/ ۲۵ و حشر/ ۲۱) مبتنی است. (سرّ نی، ص ۲۸۵) ظاهراً مولوی الگوی تعلیم با تمثیل را از قرآن گرفته است. چنان‌که آوردیم در جواب طعنه‌زننده بر مثنوی نیز، براین عقیده تأکید می‌کند. می‌توان گفت که تمثیل مؤثرترین، انسانی‌ترین و همه‌فهم‌ترین نوع تعلیم است که سبب هم‌ذات‌پنداری می‌شود.

۲-۳. علل و عوامل مخاطب‌مدار بودن رویکرد تعلیمی مولوی

۲-۳-۱. وعظ و خطابه و تدریس و فتوا دادن (شغل خانوادگی مولانا)

از یک دیدگاه کلی هر سخن‌گفتنی، نوعی ارتباط با مخاطب یا مخاطبان حاضر یا غایب است. سخن‌گفتن بدون مخاطب و یا فرض مخاطب ممکن نیست. بنابراین، مخاطب که به هر حال چه حاضر و چه غایب، روی سخن با اوست، تأثیر قاطع بر عناصر سخن دارد و اوست که زمینه معنایی سخن و شیوه بیان آن را به اقتضای ظرفیت‌های علمی و هنری شاعر تعیین می‌کند. (در سایه

آفتاب، ص ۳۴ و ۳۵) اما درباره مولوی و شغل او و تأثیر آن بر نحوه زایش مثنوی، اهمیت عنصر مخاطب دو چندان می‌شود. می‌دانیم که پدر مولوی، بهاء ولد، در شهر بلخ مسند تدریس و فتوا و خطابه داشت و بعد از اینکه به قونیه هجرت کرد، در آنجا نیز مجالس وعظ و خطابه بر پا می‌کرد. خود مولوی نیز در بیست و چهار سالگی و هنگام وفات پدر، در قونیه به جای پدر در مسند وعظ و خطابه نشست. این وعظ‌گویی مولوی، ارتباط اجتماعی رودررو و متقابل او (خطیب) با شاگردان و فقهای مدرسه (مستمعین) را ایجاب می‌کرد. مجالس سبعه حاصل همین سال‌هاست. سال‌های قبل از آشنایی مولانا با شمس و وعظ او در مدرسه؛ اما بعد از آشنایی او با شمس تبریزی «محتوا» و «شیوه» و «مخاطبان» این ارتباط اجتماعی خاص تغییر کرد به طوری که به جای سخن (وعظ) مثنور (مجالس) سخن منظوم و شعر- آن هم مثنوی که قالبی مناسب قصه و آکنده از تمثیل (fable) است (ر.ک: انواع ادبی، ص ۲۷۱-۲۷۲) - نشست، و شعر تعلیمی عرفانی با شور و هیجان شاعرانه و روحانی و برانگیزاننده ترکیب شد، و برای رعایت حال مخاطب و قرار گرفتن در حصار دانش‌ها و تجربه‌های عمومی مهار گشت و این ساخت‌شکنی در عرصه مثنوی سرایی تعلیمی و حکمی و نیز صوفیانه بود. (ر.ک: ارزش میراث صوفیه، ص ۱۴۶ و در سایه آفتاب، ص ۱۵۶، ۲۰، ۲۵۵ و ۲۵۶) مخاطبان مولوی نیز از محدوده خواص و اهل مدرسه به سطح صوفیان و همه اقشار مردم کشیده شد و همین مخاطبان عام، تأثیری قاطع بر چگونگی گزاره‌ها و گونه زبانی مثنوی داشته‌اند.

تأثیر عنصر مخاطب بر گونه زبانی مولوی و به طور کل بر عرفان او، با مقایسه محتوای اجتماعی مواظ مولوی در مجالس سبعه با مثنوی مشخص می‌شود. از آنجا که مجالس سبعه در دوره اول زندگی مولانا (پیش از آشنایی او با شمس و تحوّل روحی او) املا شده است، و مخاطبان مولانا قشر خواص (شاگردان مدرسه و فقها و خواص صوفیه) بوده‌اند، در هیچ‌کدام از این مجالس هفت‌گانه، اثری از قصه‌ها و حکایت‌های عامیانه هزل‌گونه با توصیفات

غیر اخلاقی و ذکر بی پروای اعمال و اعضای جنسی دیده نمی شود، در حالی که در مثنوی علاوه بر قصه های عوامانه، قصه های هزل وار با ذکر بی پروای اسامی اعضا و اعمال جنسی در ضمن قصه ها، دیده می شوند.^۲ (ر.ک: سرّ نی، ص ۳۱۸-۳۲۸ و بحر در کوزه، ص ۳۸۵-۴۱۸)

۲-۳. ابتکار روش شناختی مولانا: درهم آمیختن دو شیوه «وعظ منبری» و «ارشاد خانقاهی»

مولانا در دوره دوم زندگی اش (پس از آشنایی با شمس تبریزی و انقلاب روحی) هنگام آغاز سرایش مثنوی، دو شیوه وعظ منبری و مدرسه ای و ارشاد خانقاهی را درآمیخت. با این کار، علاوه بر اینکه خود را از محدود شدن در مدرسه و وعظ و تذکیر به «شاگردان مدرسه» و «مولوی» (ملا و مفتی حنفی مذهب صرف) بودن نجات داد، و «مولانا» (شیخ صوفیان و مریدان و پیشوای همه مردم) کرد، خانقاه را نیز از محدود شدن به قشر خاص صوفی (شیخ و مریدان) نجات داد، و با مخاطب قرار دادن عموم مردم و کشاندن تعالیم صوفیانه به سطح عام، محتوای غنی اجتماعی و عرفانی، تعالیم خود را با وعظ های صوفیانه اش ارائه داد. این عامل یکی دیگر از عوامل مهم مخاطب مدار بودن روش مولوی و شگرد اوست.

۳. بررسی تکوینی قصه های عامیانه هزل گونه در مثنوی با رویکرد «مخاطب مدار»

به ویژگی های رویکرد تعلیمی مولانا در مثنوی همچون ساده، همه فهم، شفاهی، «گفتار بنیاد» و «مخاطب محور بودن» و علل آن اشاره کردیم. همین ویژگی ها، مثنوی را به صورت اثری «مردمی» درمی آورد. مولوی با وجود اینکه جزء نخبگان و خواص است، در مقام یک معلم بزرگ، تعالیم عرفانی خود را تا حد درک مردم عادی ساده می کند و به زبان آنان حرف می زند و در مقام یک «خطیب بزرگ» کاربرد گونه های زبانی را نسبت به مخاطبان گوناگون می داند، و زبان او در مثنوی کاربردی (functional) می شود. همین زبان کاربردی سبب می شود که مردم عادی و عامی «محتوای عرفانی و اجتماعی پیام های» او را، به همراه

غامض‌ترین مسائل عرفانی، کلامی و فلسفی، به ساده‌ترین صورت ممکن و درخور فهم خودشان، درک کنند. (ر.ک: شرح مثنوی مولوی، ص ۸۹)

در پژوهش‌های مربوط به قصه‌پردازی مولوی و اساساً در هر نوع پژوهش ادبی، زبان‌شناختی، روان‌شناختی و جامعه‌شناختی درباره مثنوی، «عنصر مخاطب» نباید فراموش شود. این عنصر در مثنوی، عنصری کانونی و بنیادین و تعیین‌کننده است. از این منظر مولوی «صورت‌گرا» نیز می‌باشد و از صورت قصه‌ها و صورت و ظاهر (form) آن‌ها در تمهید ذهن مخاطبان عام خود به منظور انتقال و دریافت پیام اجتماعی قصه‌ها استفاده می‌کند. نکته مهم اینکه برخلاف نظر کسانی که با توجه به جنبه‌های عرفانی مثنوی، آن را از آثار غنایی (lyric) می‌دانند، رویکرد ما در این جستار به طور عمد و ویژگی تعلیمی (didactic) مثنوی را برجسته می‌کند. مثنوی مولوی بیش و پیش از آنکه اثری غنایی باشد، اثری تعلیمی است. البته این تعلیم با هنرمندی و با خلاقیت و «تخیل خلاق» مولوی همراه بوده است؛ یعنی تعلیم همراه قصه و تمثیل، با جاذبه بیشتری برای مخاطب و کارایی بهتر انجام شده است. باید توجه کرد که اطلاق «ادب تعلیمی» بر شاهکاری مثل مثنوی، هرگز از شأن ادبی آن نمی‌کاهد. (ر.ک: انواع ادبی، ص ۲۸۱)

مولانا خطیب بلیغ و روان‌شناس تیزهوشی است که به وسیله تمثیل‌ها و قصه‌ها، علاوه بر آنکه مسائل کلامی و مذهبی را بهتر از هر متکلمی حل می‌کند. (ر.ک: ارزش میراث صوفیه، ص ۱۴۷)، پیام‌های اجتماعی، تعلیمی و اخلاقی خود را نیز به همین وسیله خاطر نشان و دل‌نشان می‌سازد.

با کمک علوم زبان‌شناسی و نشانه‌شناسی، تعلیمی بودن مثنوی را بهتر می‌توان تبیین کرد. بر اساس آموزه‌های رومن یاکوبسون (۱۸۹۶-۱۹۸۲ م) از میان کارکردهای شش‌گانه پیام (عاطفی، ترغیبی، ارجاعی، فرازبانی، کلامی و ادبی) در مثنوی بیشتر با «نقش ترغیبی» پیام سروکار داریم. در این نوع نقش، جهت‌گیری پیام به سمت گیرنده (مخاطب) است و گوینده مخاطب را به عمل کردن، اندیشیدن یا احساس کردن برمی‌انگیزد و از او می‌خواهد که آن‌گونه که مورد نظر

اوست، «واکنش» نشان دهد. ساخت‌های ندایی و امری، بارزترین نمونه‌های این نقش‌اند. (ر.ک: فرهنگ‌نامه ادبی فارسی، ص ۷۴۶-۷۴۷) در بررسی مثنوی در همان اولین بیت پس از «نی‌نامه» که در واقع اولین بیت و سرآغاز دفتر اول مثنوی است، با همین نقش زبان روبه‌رو هستیم:

بند بگسل باش آزاد ای پسر چند باشی بند سیم و بند زر
(مثنوی، ۱/۱۹)

این بیت از دیدگاه زبان‌شناسی، نشانه‌شناسی، کارکردشناسی و رویکردشناسی مثنوی قابل اعتنا است. در همان آغاز مثنوی، با حالت خطابی (خطاب و امر به دوم شخص) و با کارکرد ترغیبی (conative function) یا حُکمی (injunctive) پیام روبه‌رو هستیم. در این نوع کارکرد، هدف هر گونه ارتباطی، ایجاد «واکنش» نزد «گیرنده پیام» است. (ر.ک: نشانه‌شناسی، ص ۳۱) البته تأکید ما بر نقش ترغیبی زبان در مثنوی در این مقاله به معنای نادیده گرفتن نقش‌های کلامی و ادبی و ارجاعی آن نیست (قس: در سایه آفتاب، ص ۲۵۷) بلکه به معنای اهمیت نقش ترغیبی و مخاطب‌مدار زبان در آفرینش مثنوی بر پایه طرح ارتباطی یا کوبسون است.

مولانا کلّ مثنوی را با ملحوظ داشتن مخاطب و با چنین کارکردی سروده است و اصولاً راهبرد او در سرودن کلّ مثنوی و هدف اصلی او «تأثیر بر عقل و احساس» مخاطب است. (ر.ک: نشانه‌شناسی، ص ۲۶) او می‌خواهد که بر «نگرش و جهان‌بینی مخاطبان» نسبت به مقوله‌های بنیادین هستی تأثیر بگذارد و آن را تغییر دهد. در مثنوی امثال این‌گونه بیت‌های خطابی فراوان است و بارزترین نمونه‌های کارکرد ترغیبی زبان که در ساخت‌های ندایی و امری دیده می‌شود، یعنی خطاب و امر به دوم شخص (تو) (ر.ک: نظریه‌های نقد ادبی، ص ۲۳۳ و ۲۳۸)، در آن به فراوانی دیده می‌شود. این امر در مقایسه مثنوی با شاهکار دیگری از ادبیات فارسی؛ یعنی شاهنامه که ماهیت روایی (narrative) دارد، مشخص می‌شود. کارکرد زبان در شاهنامه، برخلاف مثنوی، کارکرد ارجاعی (referential function) است و در آن موضوع سخن (زمینه) و عنصر سوم شخص (او) نقش بارزی دارند. (ر.ک: همان‌جا) شاهنامه به طور بارزی «متن‌محور»

است و متن داستان‌ها و التزام شاعر در حفظ اصل روایت‌ها بر هر چیزی حتی بر «مخاطب» ترجیح دارد.

از چشم‌انداز نقد ادبی، ابیات و داستان‌های مثنوی را می‌توان با توجه به زمینه برون‌متنی خلق آن‌ها، همچون مخاطبان و ارتباط متقابل متن با مخاطبان، با رویکرد بلاغی یا معانی و بیانی یا نقد بلاغی (rhetorical criticism) و نقد کاربردی یا منظورشناختی (pragmatic criticism) بررسی کرد. (ر.ک: مبانی نقد ادبی، ص ۲۶۴ و معانی، ص ۲۲) در رویکرد بلاغی، عنصر «ارتباط» اهمیت بنیادین و محوری دارد. در ارتباط زبانی به هر حال «چیزی» (پیامی) باید به «کسی» انتقال یابد. این شیوه در اصل، نقد درونی است که کنش‌های متقابل میان اثر، گوینده (یا نویسنده) و مخاطب را در نظر می‌گیرد و در بررسی ادبیات خلاق (مثل مثنوی) به اثر بیشتر از آنکه به صورت عینی با مقاصد زیبایی‌شناسانه نگاه کند، به صورت ابزاری با ساختار هنری برای ارتباط می‌نگرد و علاقه و توجه به این اثر ادبی بیشتر به خاطر کاری است که می‌کند (تأثیر بر مخاطب)، نه آنچه خود اثر هست. حال این تأثیر می‌تواند به منظور لذت بخشیدن (جنبه زیبایی‌شناختی / ادبیات غنایی) باشد یا اینکه مانند مثنوی برای آموزش و تغییر نگرش یا «اقناع» مخاطب باشد. از این دیدگاه، اثری موفق است که در زمینه خاصی که می‌خواهد اثر بگذارد، بیشترین تأثیر را داشته باشد؛ یعنی به هدف خود برسد. (ر.ک: همان‌جا)

از دیدگاه تکوینی، نقش عنصر مخاطب در شکل‌گیری آثار مولوی به طور اعم قابل توجه است. مولوی در غزلیات و مثنوی علاوه بر حال و هوایی که بر او مسلط است، گزاره‌های خود را به تناسب کسانی که از آن‌ها الهام می‌گیرد و مد نظرش قرار دارند و نیز به تناسب مخاطبانش، تغییر می‌دهد و با حال و هوای آن‌ها هماهنگ می‌کند؛ برای نمونه، مولوی در سرودن غزلیاتش بیشتر از شمس تبریزی و صلاح‌الدین زرکوب الهام می‌گیرد که اساساً هر دو اهل حال‌اند (ر.ک: فرهنگ‌نامه ادبی فارسی، ص ۹۹۵ و ۹۹۹)، اما در سرایش مثنوی، جاذبه روحانی حسام‌الدین چلبی و فهم و فراست و فضل و علم و حال و قال او (ر.ک: مثنوی،

۲/۴ و ۳۶؛ ۳/۱۴؛ ۲/۶ و نیز نقد ادبی، ص ۵۵) است که به مولوی الهام می‌بخشد و مثنوی متناسب با فهم، جایگاه علمی، تیزهوشی، دقت و باریک‌اندیشی او به صورت منظومه‌ای عرفانی-تعلیمی درمی‌آید:

گردن این مثنوی را بسته‌ای می‌کشی آن سوی که دانسته‌ای
مثنوی را چون تو مبدأ بوده‌ای گر فزون گردد تو اش افزوده‌ای
(مثنوی، ۳/۴ و ۵)

باید توجه داشت که حسام‌الدین «مخاطب خاص» مولوی در مثنوی است و در دوره سروده شدن آن (۶۵۸ تا ۶۷۲ هـ.ق) مریدان و معاشران و مخاطبان عام مولانا بیشتر از «پیشه‌وران»، «بازاریان»، «اخیان»، مردم عامی و حتی «اوباش» بوده‌اند؛ اوباشی که به شفاعت مولانا از مجازات نجات یافته، توبه کرده و در سلک یاران او درآمده بودند. (ر.ک: دانشنامه ادبی فارسی، ۳/۱۰۰۲) از دیدگاه روان‌شناسی اجتماعی، گرایش مردم عامی کوچه و بازار به مولانا و مجالس او بیشتر به دلیل ساده‌گویی و استفاده او از زبان و الفاظ بازاری و عامیانه، قصه‌گویی و بیت‌گویی (شعرگویی) اوست، اما دقایق عمیق و غریب و باریک‌کلامی، فلسفی و عرفانی «درخور فهم فضلا و محققان و زیرکان و نغول‌اندیشان» (ر.ک: فیه ما فیه، ص ۸) نیز در سراسر مثنوی به چشم می‌خورد. طبیعی است که عامی بی‌سوادی که از سر دکان و پیشه خود در مجالس مولوی حاضر می‌شده، نمی‌توانسته است مدت زیادی دقایق عرفانی، فلسفی و کلامی را تحمل کند و زود حوصله‌اش سر می‌رفته است؛ از این رو، مولوی با اختیار کردن گونه زبانی عامیانه و کوچه و بازاری (هرچند بی‌پروا)، در اصل قصد «دلداری» و «علاقه‌مند نگه داشتن مخاطبان خود» را داشته است. از این دیدگاه ابیات مثنوی، رمزگان‌های زبانی و اجتماعی‌اند که کارکردشان «جلب مشارکت گیرنده» و «اقناع» و «همدلی» اوست. مولانا با اختیار گونه زبانی عوامانه و نقل حکایات عامیانه هزل‌گونه، در جلب همدلی مخاطبان مستعد عامی می‌کوشد.

در این قسمت، برخی از این‌گونه حکایات را، که البته در مثنوی انگشت‌شمارند، مرور می‌کنیم:

الف. دفتر دوم: «عذرگفتن دلک با سید اجل که چرا فاحشه را نکاح کرد»، «ترسیدن کودک از آن شخص صاحب جثّه». این دو حکایت هر چند موضوع رکیک دارند، طرز بیان در آنها رکیک نیست.

ب. دفتر چهارم: «قصه آن صوفی که زن خود را با بیگانه گرفت»، «شخصی به وقت استنجا می‌گفت «اللهم ارحني رائحة الجنة»، «اختیارکردن پادشاه، دختر درویش زاهدی را از جهت پسر» و «حکایت آن زن پلیدکار که شوهر را گفت که آن خیالات از سر امرودبن می‌نماید». در این قصه‌ها نیز موضوع رکیک است، اما طرز بیان به جز دو مورد در حکایت شخص و استنجا (مثنوی، ۴/۲۲۲۳) و پسر پادشاه و دختر درویش (همان، ۴/۳۱۴۹) بی‌پروا نمی‌شود. مولانا در حکایت زن پلیدکار از واژه‌های «مأبون»، «مخنث»، «روسپی»، «قلتبان» استفاده می‌کند، اما به حالت هزل‌گونه این‌گونه حکایت‌ها آگاه است و کاربرد آن را «تعلیم» می‌داند و به مخاطبان خود هشدار می‌دهد که به ظاهر قصه مشغول نشوند:

هزل تعلیم است آن را جد شنو تو مشو بر ظاهر هزلش گرو
هر جدی هزل است پیش هازلان هزل‌ها جد است پیش عاقلان
(همان، ۴/۳۵۵۸-۳۵۵۹)

در ارتباط حسّی مولانا با مخاطبانش، حسّ بینایی اهمیت دارد. مولانا با رابطه حسّی، روحی و روان‌شناختی عمیقی که با مخاطبان خود دارد، از چشم‌ها و حالت چهره آنها در هنگام بیان این‌گونه ابیات، به حسّاس شدن آنها نسبت به موضوع حکایت، و فکر و احساس درونی آنها نسبت به خودش پی می‌برد - است، و برای اینکه این ارتباط انسانی و اجتماعی خدشه‌دار نشود و مخاطبان تعبیر بدی نسبت به او نداشته باشند، چنین گزاره‌هایی را در توجیه حکایت می‌آورد و ذهن آنها را از شک و شبهه پاک می‌کرده است.

ج. دفتر پنجم: در این دفتر هم تعداد قصه‌های عامیانه و هزل‌وار زیاد می‌شود و هم طرز بیان مولوی - با توجه به مقلّماتی که در دفتر چهارم آورده و ذهن مخاطبان خود را آماده کرده است - بی‌پروا و رها از هر قید و بندی است: «داستان

آن کنیزک که با خرخاتون شهوت می‌راند»، «در بیان کسی که سخنی گوید که حال او مناسب آن سخن و آن وعده نبود» (حکایت زاهد و خاتون غیور و کنیز)، «حکایت آن مخنث با لوطی»، «وصیت کردن پدر دختر را که حامله نشود»، «ایثارکردن صاحب موصل کنیزک را به خلیفه».

د. دفتر ششم: «حکایت غلام هندو که به خداوندزاده خود هوا آورده بود»، «داستان آن عجوزه که روی زشت خود را جندره و گلگونه می‌زد»، «حکایت آن دو برادر یکی کوسه و یکی امرد در عزب‌خانه‌ای»، «ذکر آن پادشاه که دانشمندی را به اکراه در مجلس شراب بنشانند». در این دسته از داستان‌ها نیز همان طرز بیان دفتر پنجم، البته با هنرمندی تمام و ظرافت بیشتر حاکم است.

با رویکرد مخاطب‌مدار مولوی در مثنوی، می‌توان استنباط کرد که در هنگام سروده شدن دفترهای اول، دوم و سوم «مخاطبان مولوی» هنوز «خواص صوفیه» بوده و دایره مخاطبان به «عوام الناس» کشیده نشده بوده است، اما از دفتر چهارم بر شمار مخاطبان عامی مولوی افزوده شده و در زمان سروده شدن دفتر پنجم و دفتر ششم شمار مخاطبان عامی به بیشترین حد خود رسیده است، و مولانا، برای تطبیق تعالیم عرفانی خود با میزان فهم و علایق آن‌ها گونه‌زبانی عامیانه و هزل‌گونه را اختیار کرده است.

اینکه عده‌ای از فقها و حتی اهل تصوف، مولوی را به «عوام‌گرایی» و «عوام‌پروری» متهم کرده و مریدان او را «اوباش و رندان مفسده‌جو» می‌خوانده‌اند (ر.ک: دانشنامه ادبی فارسی، ۳/۱۰۰۲)، به دلیل همین حریم‌شکنی عمدی او و رویکرد معطوف به مخاطب و کارکرد ترغیبی تعلیم اوست. مولانا با فراستی که مخصوص مشایخ بزرگ است، از علایق و گرایش‌های درونی و روان‌شناختی مخاطبان خود به خوبی آگاه بوده است. وجود این‌گونه قصه‌ها، نشانه تأثیر روان‌شناختی تعامل و مصاحبت مولانا با عوام و اوباش، ارتباط اجتماعی و روان‌شناختی تنگاتنگ او با مردم عادی، حرمت‌گزاری مولانا به دیگران و نگاه انسان‌دوستانه اوست.

دکتر زرین کوب، ویژگی وقاحت بیان در نقل قصه‌ها را با تعبیر «احوال و اخلاق عمومی عصر» بررسی و تحلیل کرده است (با کاروان حله، ص ۲۱۷)، اما به نظر می‌رسد بتوان این ویژگی مثنوی را از دید «مخاطب‌مدار بودن» آن و «روانشناسی اجتماعی»، بهتر تحلیل کرد. باید در نظر داشت که از دید جامعه‌شناسی ادبی، از دیرباز مخاطبان حامیان اصلی شعر و ادب بوده‌اند و «جهت و راستای» حرکت شاعر و نویسنده را تعیین می‌کرده‌اند و نباید این ویژگی اجتماعی واقعی را با تعبیر ایده‌نالیستی «روح زمانه» یا تعبیر کلی و مبهم «اخلاق عصر» محدود کرد. (ر.ک: جامعه‌شناسی ذوق ادبی، ص ۱۶) در قرن هفتم هجری، حامیان صوفیان بیشتر اشراف، بزرگان و مردم سرشناس بوده‌اند و درآمد خانقاه‌ها از جنبه اقتصادی، از محل اوقاف و نذرها و هدیه‌های اشراف و قشر مرفه اجتماع و مردم تأمین می‌شده است. (ر.ک: تاریخ ادبیات ایران، ۲/ ۴۷)؛ اما این امر درباره مولوی صدق نمی‌کند. او حتی در دوره اشتغال به نظم مثنوی و با وجود داشتن دستگاه ارشاد و خانقاه، مثل دوره اول زندگی‌اش، به فقاهت و فتوا صادر کردن می‌پرداخت و درآمدش نه از اوقاف و نذور و هدایا، بلکه از مرسوم مدرسه تأمین می‌شد. (سرنی، ص ۲۰۲) بنابراین مولانا به قشر خاصی متکی نبوده است و مخاطبان عام او، جهت و راستای سرایش مثنوی را تعیین می‌کرده‌اند. با دیدگاهی کلی، عوامل وجود قصه‌های عامیانه بی‌پروا در مثنوی را می‌توان این‌گونه برشمرد:

- الف. رویکرد تعلیمی «مخاطب‌مدار» مولوی، و تناسب روان‌شناختی و جامعه‌شناختی این‌گونه قصه‌های ساده اما جذاب با فهم مخاطبان، و کشش و جذبۀ روان‌شناختی این قصه‌ها برای عوام الناس.
- ب. ویژگی‌های شخصیتی مولوی: آزادمنشی، بی‌تکلفی، تساهل، تسامح، بی‌قیدی، تواضع و حریم‌شکنی عمدی مولانا برای شکستن نفس و غرور زاهدانه و فقیهانه خود و گرایش ملامتی‌گونه، رندانه و قلندرانه او.
- در این مقاله، مجال پرداختن به عامل اخیر نیست، اما در مورد عامل اول،

مولانا خود در فیه‌ما‌فیه بعد از اینکه گرایش مردم «بلخ» را به وعظ و تذکیر و درس و تصنیف کتب با گرایش مردم قونیه به شعر و هزل و موسیقی و سماع می‌سنجد (ر.ک: فیه‌ما‌فیه، ص ۷)، این‌گونه گزاره‌های شعری را، به مصداق «اشکمه شورانیدن برای اشتیهای مهمان» می‌خواند. (همان، ص ۸) پیداست که در این کتاب منظور مولانا از شعر، شعرهای معدود- معطوف به خودش- که حاصل عشق و شور و جذبه و متناسب با روح متعالی و وارسته و بی‌نیازش است (ر.ک: مثنوی، ۱/ ۱۵۶۹- ۱۵۸۳؛ ۲/ ۹۳-۱۱۱ و نیز ر.ک: در سایه آفتاب، ص ۲۵۵)، نیست بلکه شعرهای معطوف به مخاطب (مخاطب‌مدار) است. این‌گونه شعرها، به ضرورت و برای ترغیب دل‌ها و توجه مردم عامی به تعلیم و ارشاد و تذکیر مؤثر آنان سروده می‌شده‌اند. همین مخاطب‌مدار بودن، مولوی را به صورت معلمی مردمی، اجتماعی، بزرگ و جهانی برجسته می‌کند. از این دید، نظر دکتر زرین کوب که می‌نویسد: «از نظر روان‌شناسی "گوینده" (مولانا) نیز مثل "شنوندگان" از ذکر احوالات جنسی و شهوانی، به طور مبهم احساس لذت و خرسندی می‌کرده است» (سرّ نی، ص ۱۷۸)، قابل نقد است و مولانا به «ناگزیر» و برای ترغیب بیشتر مخاطبان عامی‌اش، چنین گزاره‌هایی را صادر می‌کند. گزاره‌های صمیمانه‌ای که فضای فکری، فرهنگی و اجتماعی قونیه در قرن هفتم، آن‌ها را برمی‌تابیده و حتی خواهان آن‌ها بوده است. بنابراین، نباید هرگز از «هدف متعالی» مولانا در بیان این گزاره‌های جنسی بی‌پرده غافل شد. او می‌خواهد دقایق عرفانی را با این حکایت به مردم عادی «بہتر» و «مؤثرتر» بفهماند. برای نمونه، در داستان «کنیزک و خرخاتون» در دفتر پنجم، بر اساس ساختار بنیادین اندیشه‌ای خود که «رمز» و «معنا» را برجسته می‌کند؛ «خر» را معادل «نفس» می‌گیرد:

دان که این نفس بهیمی تو خر است زیر او بودن از آن ننگین تر است
در ره نفس ار بمیری در منی تو حقیقت دان که مثل آن زنی

(مثنوی، ۵/ ۱۳۹۲-۱۳۹۳)

و برای اینکه ذهن مخاطب عامی خود را به موضوع حساس‌تر کند؛ حسّ
اکراه او را بیشتر تحریک کند و او را به تهذیب نفس بیانگیزد، چنین گزاره‌های
طنزآمیزی صادر می‌کند:

مرگِ بد با صد فضیحت ای پدر تو شهیدی دیده‌ای از ... خرا!
(همان، ۵/ ۱۳۹۰)

با توجه به الگوی مخاطب‌مدار مثنوی و ماهیت ناندیشیده، ارتجالی و آنی
آفرینش آن، معلوم می‌شود که هنگام سروده شدن بیت فوق، مخاطب رودروی
مولانا «پیرمردی» بوده است.

۴. نتیجه

عرفان مخاطب‌مدار مولوی «نمط عالی عرفان» و «عرفان متعالی» و فعال و
پویا است. در متن اجتماع و با آن شکل گرفته است و زنده است. او توانسته
است با درهم آمیختن دو شیوه و عظم منبری و ارشاد خانقاهی، عرفان اسلامی را
از محدوده قشر خاص صوفیان خانقاهی و آداب و رسوم و تعالیم ویژه آن‌ها
نجات دهد و به سطح عموم مردم بکشاند. علت تکوینی وجود گزاره‌ها و قصه-
های هزل‌گونه عوام‌پسند در مثنوی، همین ویژگی مخاطب‌مدار مولوی است و
نباید آن را صرفاً در مقوله‌هایی مانند اخلاق و آداب عصر یا اخلاق شخصی خود
مولانا که اصالتاً اهل بلخ بوده است، محدود کرد.

پی‌نوشت‌ها:

۱. برای نمونه در جاهایی از مثنوی با توجه به حالت‌های روانی و احساسی مخاطبان که در چهره آنان نمودار می‌شده است، همانند «کشته شدن زرگر بی‌گناه به درخواست حکیم الهی و به دست پادشاه» در دفتر اول مثنوی (ص ۱۳) چون مخاطبان در ذهن خود از حکیم الهی و پادشاه عادل دینی، الگوهای تثبیت شده دارند، مولوی برای رفع این تصویر ذهنی منفی، ناچار به ارجاع آنان به داستان «خضر و موسی» در قرآن (کهف/ ۷۴) می‌شود. پیداست که مولانا در این داستان دغدغه بدفهمی مخاطبان را دارد که مبدا آن عمل را سرمشق اجتماعی و اخلاقی بشمارند. (شرح مثنوی شریف، ص ۵۰) بنابراین با ارجاع مخاطبان به قرآن و داستان خضر و موسی، قتل زرگر را ناشی از امر و الهام خدایی و نظیر اقدام خضر در کشتن آن پسر می‌داند که مبتنی بر سرّی است که جز خاصان حق نمی‌توانند بدان وقوف یابند. (سرّ نی، ص ۲۸۸)
۲. از این رو نمی‌توان علت وجود چنین قصه‌ها و توصیفات را در مثنوی، آن‌چنان‌که دکتر زرین‌کوب پنداشته است، صرفاً مربوط به گذشته مولوی و آشنایی او از کودکی با «سقطاط بلخی» شمرد. (ر.ک: بحر در کوزه، ص ۳۹۸)

منابع

- قرآن کریم.
- ارزش میراث صوفیه؛ عبدالحسین زرین‌کوب، چاپ یازدهم، امیر کبیر، تهران، ۱۳۸۲.
- انواع ادبی؛ سیروس شمیسا، چاپ دهم، فردوس، تهران، ۱۳۸۳.
- با کاروان حله؛ عبدالحسین زرین‌کوب، علمی، تهران، ۱۳۴۷.
- بحر در کوزه؛ _____، علمی، تهران، ۱۳۶۶.
- پله پله تا ملاقات خدا؛ _____، علمی، تهران، ۱۳۷۰.
- تاریخ ادبیات ایران؛ ذبیح‌الله صفا، تلخیص از محمد ترابی، چاپ چهاردهم، فردوس، تهران، ۱۳۸۱.
- جامعه‌شناسی ادبیات؛ روبر اسکاریت، ترجمه دکتر مرتضی کتبی، چاپ دوم، سمت، تهران، ۱۳۷۶.
- جامعه‌شناسی ادبیات فارسی (جامعه‌شناسی در ادبیات)؛ محمد ترابی، فروغ آزادی، تبریز، ۱۳۷۶.
- جامعه‌شناسی ذوق ادبی؛ لوین پل شوکینگ، ترجمه فریدون بدره‌ای، توس، تهران، ۱۳۷۳.
- جامعه، فرهنگ، ادبیات؛ لوسین گلدمن و دیگران، ترجمه محمد جعفر پوینده، چاپ سوم، چشمه، تهران، ۱۳۸۱.
- جستجو در تصوف ایران؛ عبدالحسین زرین‌کوب، چاپ چهاردهم، امیرکبیر، تهران، ۱۳۶۹.
- دانشنامه ادب فارسی؛ به سرپرستی حسن انوشه، چاپ دوم، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تهران، ۱۳۸۱.
- درآمدی بر جامعه‌شناسی ادبیات؛ تئودور آدورنو و دیگران، گزیده و ترجمه محمدجعفر پوینده، نقش جهان، تهران، ۱۳۷۷.
- در سایه آفتاب: شعر فارسی و ساخت‌شکنی در شعر مولوی؛ دکتر تقی پورنامداریان، سخن، تهران، ۱۳۸۰.
- دیدگاه‌های نقد ادبی؛ اسکات ولبور و دیگران، چاپ دوم، امیرکبیر، تهران، ۱۳۷۸.
- راهنمای نظریه ادبی معاصر؛ رمان سلدن و پیترو ویدسون، ترجمه عباس مخبر، چاپ سوم، طرح نو، تهران، ۱۳۸۴.
- سرنی؛ عبدالحسین زرین‌کوب، علمی، تهران، ۱۳۶۴.
- شرح مثنوی شریف؛ بدیع الزمان فروزانفر، چاپ هفتم، علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۷۳.
- شرح مثنوی مولوی؛ رینولد الین نیکلسون، ترجمه حسن لاهوتی، علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۷۴.
- عناصر داستان؛ جمال میرصادقی، شفا، تهران، ۱۳۶۴.
- فرهنگ‌نامه ادبی فارسی (جلد ۲ از دانشنامه ادب فارسی)، به سرپرستی حسن انوشه، چاپ دوم، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تهران، ۱۳۸۱.

- فیه مافیه (مقالات مولانا)؛ ویرایش جعفر مدرّس صادقی، مرکز، تهران، ۱۳۷۴.
- مبانی جامعه‌شناسی؛ بروس کوئن، چاپ شانزدهم، سمت، تهران، ۱۳۸۴.
- مبانی نقد ادبی؛ ویلفرد گرین و دیگران، ترجمه فرزانه طاهری، نیلوفر، تهران، ۱۳۷۶.
- مثنوی معنوی (از روی نسخه ۶۷۷ ه.ق. قونیه)؛ مولانا جلال‌الدین محمد بلخی، به اهتمام دکتر توفیق سبحانی، چاپ پنجم، روزنه، تهران، ۱۳۸۲.
- معانی؛ سیروس شمیسا، چاپ نهم، میترا، تهران، ۱۳۸۴.
- مقدمه‌ای بر طنز و شوخ‌طبعی در ایران؛ دکتر علی‌اصغر حلبی، چاپ دوم، پیک ترجمه و نشر، تهران، ۱۳۶۵.
- نشانه‌شناسی؛ پی یر گیرو، ترجمه محمد نبوی، آگاه، تهران، ۱۳۸۰.
- نظریه ادبی؛ رنه ولک و دیگران، ترجمه ضیا موحد و پرویز صیاد، چاپ دوم، علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۸۲.
- نظریه‌های جامعه‌شناسی؛ غلام عباس توسلی، چاپ دوم، سمت، تهران، ۱۳۷۰.
- نظریه‌های نقد ادبی معاصر؛ بهنام علوی مقدم، چاپ دوم، سمت، تهران، ۱۳۸۱.
- نقد ادبی؛ سیروس شمیسا، چاپ چهارم، فردوس، تهران، ۱۳۸۳.
- نقد صوفی؛ محمدکاظم یوسف‌پور، روزنه، تهران، ۱۳۸۰.